

Panu Janovi Škrkalovi (72) lékaři Parkinsonovu chorobu diagnostikovali na přelomu roků 2003 a 2004, to mu bylo 55 let. Když na to ale zpětně vzpomíná, uvědomuje si, že příznaky se u něj začaly objevovat už mnohem dříve. „*Chodili jsme s manželkou rádi tancovat a často se mi stávalo, že mě přestávala poslouchat levá noha. Moc jsem tomu nepřikládal význam. Říkal jsem si, že mám asi skřípnutý nerv a že to zase rozchodím. Rozhodně mě nenapadlo, že bych mohl mít Parkinsona, na to jsem byl přece ještě mladý,*“ vzpomíná pan Jan. Problémy s nohou takto „přecházel“ téměř pět let, než navštívil neurologa. V té době už se u něj začala objevovat i ztuhlost a třes rukou a v té době prožíval současně i velmi stresové období, protože jeho ženě lékaři diagnostikovali rakovinu prsu. „*Neurolog mi hned řekl, že to je Parkinsonova choroba, já jsem tomu ale nechtěl věřit. Říkal jsem si, že to přece není možné, abych měl nevléčitelnou nemoc, pořád jsem si říkal, že to určitě bude od páteře,*“ říká pan Jan, kterému trvalo téměř dva roky, než si připustil, že je opravdu nemocný a že musí s nemocí začít bojovat. „*Zpočátku jsem nechtěl, aby někdo o mé nemoci věděl, tajil jsme to i v práci. Bylo pro mě těžké přiznat si, že už nebudu tak výkonný jako doposud,*“ vysvětluje a pokračuje: „*Pak jsem si ale začal hledat informace o nemoci a léčbě, seznámil jsem se s dalšími pacienty, a to mě nakoplo se s nemocí sžívat – přiznat ji v práci a před přáteli, neuzavírat se do sebe a vzít ji jakou součást svého života. S podporou mé ženy se mi to, myslím, celkem daří,*“ popisuje.

Nyní je pan Jan v důchodu a žije s manželkou v rodinném domě v malé vesnici na jižní Moravě. Dochází na pravidelné lékařské kontroly, užívá léky ve formě tablet. „*Bohužel se nemohu léčit modernějšími způsoby, jako je pumpa dodávající léky přímo do tenkého střeva, protože mi to nedovoluje můj zdravotní stav. Stejně tak se nemohu podrobit hloubkové mozkové stimulaci, která příznaky nemoci zlepšuje, protože jsem prodělal několik embolií a беру léky na ředění krev, což by při operaci mohlo znamenat komplikace,*“ vysvětluje pan Jan. I přesto, že nemoc pomalu postupuje a příznaky se zhoršují, se pan Jan snaží nemoci nepodléhat. Doma má dílnu, kde vyrábí stolní hry pro dům s pečovatelskou službou a pro své blízké, rekonstruuje a vrací „do života“ věci, které lidé odkládají na sběrné dvory, a vede místní sdružení pro pomoc parkinsonikům Parkinson Slovácko z. s. „*Pořádáme různá setkání, organizujeme rekondiční cvičení a každoroční Parkinsoniádu. Pravidelný pohyb je totiž pro lidi s Parkinsonovou chorobou nesmírně důležitý,*“ popisuje pan Jan. Bohužel, aktuální situace okolo epidemie koronaviru narušila aktivity jemu i celému patientskému sdružení. „*Letošní Parkinsoniádu, která se tradičně koná první týden v srpnu, jsme zrušili. Stejně tak pravidelné cvičení v místní tělocvičně,*“ vysvětluje a dodává: „*Snažím se samozřejmě cvičit alespoň doma, minimálně hodinu denně, ale motivace se mi vytrácí.*“